

takový a tedy i země slovenská chráněna těmi ustanoveními trestního zákona českých zemí, jež to za zločin prohlašovaly. Normu podává teprv část b) a jen ta platí, vadná motivace a) nemůže na normě nic změnit i lze ji pominouti, jako by jí nebylo. Norma b) však nahraňuje ony staré výrazy všude, kdekoli se vyskytují. Neboť nelze tvrditi, že výraz »rakouský«, »uherský«, »císařský« a pod. mají tam, kde nejde právě o integritu státu a jeho zřízení, nebo vůbec kdekoli i na dále zůstatí v platnosti, na př. tedy v § 13 not. řádu atribut »c. k.« notář. Ale to bylo nemožné hned po převratovém zákoně z 28. října 1918 a proto jest míti za to, že již v něm je ta změna vtomně obsažena, a platí tedy již od převratu i pro advokátní řád, tedy i pro jeho § 6 a 8. Také Rakouská republika dosadila zákonem ze dne 6. února 1919 čís. 95 St. GBl. do §§ 6 (čl. I uv. zák.) a 8 adv. ř. výraz »Deutschösterreich« (Lohsing Oest. Anw. R. Graz 1925).

IV. K vůli úplnosti jest doložiti, že sice slovenský advokátní řád nezná ustanovení § 6 adv. řádu českých zemí, avšak novela ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n., dělána jsouc, jako tak mnohé jiné zákony (ba i sám převratový zákon z 28. října 1918, o němž to vyloženo v rozh. čís. 4260 sb. n. s. str. 1383) pod zorným úhlem práva českých zemí, ustanovení takové i v něm předpokládala a proto praví v § 1 (3) ne, jak komora cituje, že »ustanovení § 6 zůstává nedotčeno« (singulár), nýbrž, že zvláštní »ustanovení pro hlasující rady sborových soudů nejsou dotčena« (plurál); vztahuje to tedy zřejmě i na slov. adv. řád. Toto zachování domnělého předpisu adv. řádu slovenského možno a podle úmyslu zákonodárce jím zřetelně projeveného jest zajisté vykládati jako ustanovení dobrodiní to i pro slovenský advokátní řád konstituující, a skutečně jest celá řada sborových radů slovenských, kteří na základě tohoto předpisu této novely zapsáni byli na Slovensku bez odporu do seznamu advokátů. A i k této praxi jest přihlížeti, neboť, mohl-li by se žadatel dáti zapsati na Slovensku a pak přesídliti do českých zemí, při čemž by podle rozhodnutí čís. 5028 a 7656 sb. n. s. příslušné komoře českých zemí právo přezkoumávati zákonitost slovenského zápisu nepřislušelo, je to jen zkrácená cesta, když bude zapsán přímo v českých zemích.

Čís. 10108.

Nabyli-li kdo v důvěře v pozemkovou knihu nadzástavního práva na formálně právoplatně vložené pohledávce, není z nejvyššího podání příkazu jeho nadzástavní pohledávku jen pro případ bezvýslednosti odporu proti zástavní pohledávce, nýbrž bez zřetele na jeho výsledek a bez výhrady bezvýslednosti odporu.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, R I 574/30.)

Na exekučně prodané nemovitosti vl. čís. 310 bylo vloženo zástavní právo pro pohledávku Josefa a Emilie S-ových ve výši 28.000 Kč. Na

této pohledávce vázlo kromě jiných též smluvní nadzástavní právo pro Dr. Samuela S-a v částce 2.000 Kč. Při rozvrhovém roku účtovány byly obě tyto pohledávky a byl proti příkázání pohledávky Josefa a Emilie S-ových vznesen zadnější odpor z důvodu § 2 čís. 1 a 3 a § 3 čís. 1 odpůrčího zákona. P r v n í s o u d, příkazav pohledávku S-ových a odkázav odpor zadnějších věřitelů proti jejímu příkázání na pořad práva, přikázal pohledávku Dr. Samuela S-a z pohledávky S-ových jen pro případ, že odpor proti této pohledávce nebude mítí výsledek. Proti příkázání s touto výhradou podal Dr. Samuel S-a rekurs, žádaje příkázání bez výhrady, pokud se týče bez podmínky, a odůvodňoval to tím, že nabyt nadzástavního práva pro svou pohledávku v důvěře v knihy veřejné. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu v podstatě z důvodu, že nadzástavní právo jest závislé na právu zástavním, že nadzástavní věřitel může hledati uspokojení jen v zástavní pohledávce a že odpor proti této pohledávce účinkuje i na pohledávku nadzástavní. O důvěře v knihy veřejné uvedl rekursní soud, že nemá za toho stavu významu a nelze se jí dovolávati.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že se rozvrhové usnesení prvního soudu co do pohledávky nadzástavního věřitele Dr. Samuela S-a a v částech s tím souvisejících zrušuje a prvnímu soudu se ukládá, by o této pohledávce podle §§ 209 a násl. ex. ř. znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

V dovolacím rekursu napadá Dr. Samuel S. názor rekursního soudu, a to nikoli neprávem. Zákon (§§ 469, 1500 obč. zák., §§ 64 a 71 knih. zák.) chrání důvěru v knihy veřejné a, nabyt-li Dr. Samuel S., jak tvrdí, nadzástavního práva na formálně právoplatně vložené pohledávce S-ových v důvěře v knihu pozemkovou, nebylo z nejvyššího podání příkazati jeho nadzástavní pohledávku jen pro případ bezvýslednosti odporu proti zástavní pohledávce, nýbrž bez zřetele na tento a bez této výhrady (srovnej judikát bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 188 úř. sb. čís. 1149, Gl. U. n. ř. 4499, a sb. n. s. rozhodnutí čís. sb. n. s. 8866). Otázkou, zda Dr. Samuel S. nabyt nadzástavního práva v důvěře v knihy veřejné, se nižší soudy neobíraly a zvláště není z protokolu o rozvrhovém roku bezpečně jasno, zda věřitelé, příkazáním nadzástavní pohledávky Dr. Samuela S-a dotčení, nepodali proti jejímu příkázání odpor z důvodu, že Dr. Samuel S. nebyl při nabytí nadzástavního práva v důvěře v knihy veřejné. Aby mohlo býti správně o příkázání nadzástavní pohledávky Dr. Samuela S-a rozhodnuto, jest nutno, by bylo rozvrhové řízení co do této pohledávky znovu zahájeno a by byl případný odpor věřitelů v protokolu zjištěn (§ 213 ex. ř.). Podle výsledků jednání bude na exekučním soudu, by zařídil, čeho třeba a znovu o příkázání nadzástavní pohledávky Dr. Samuela S-a rozhodl (§ 231 ex. ř.). V odporovém sporu, k němuž snad dojde (§ 231 ex. ř.), bude na místě, ježto předpokladem jeho vedení jest, že zástavní pohledávka S-ových

je odporovatelnou, vyčkati způsobem v § 190 c. ř. s. naznačeným výsledek odpůrčích sporů co do zástavní pohledávky Josefa a Emilie S-ových.

Čís. 10109.

Pozemková reforma.

Veškerá agenda pozemnoreformní, i veškerá agenda Státního pozemkového úřadu, i agenda soudů a jiných úřadů, jest agendou zásadně veřejnoprávní. Státnímu pozemkovému úřadu přísluší v agendě té všechno šetření, jednání a rozhodování, pokud nebylo v jednotlivých případech výslovným předpisem zákona odkázáno výjimečně na řádné soudy nebo na jiný úřad.

Otázku, jak a kdy jest Státní pozemkový úřad povinen zaplatitiylvlastněnci jeho pohledávku na přejímací ceně zapsanou do náhradové knihy, jest řešiti pořadem správním. Lhostejno, že splácení pohledávky bylo upraveno dohodou (jež jest dohodou veřejnoprávní). Státní pozemkový úřad nerozhodoval tu jako správní úřad o věci soukromoprávní a nenastává po jeho rozhodnutí příslušnost řádných soudů podle § 105 ústavní listiny a zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, R I 591/30.)

Majitel zabraného majetku uzavřel dne 15. února 1923 se Státním pozemkovým úřadem dohodu. Podle ní byla stanovena přejímací cena za dvůr Č. na 850.000 Kč. V odst. III. smlouvy bylo stanoveno, že přejímací cena bude rozvržena ve smyslu § 47 a násl. náhradového zákona soudem k rozvrhu příslušným a splatná v částce, ve které ji uzná soud k rozvrhu příslušný jako pohledávku majitele velkostatku proti Státnímu pozemkovému úřadu ve výši 500.000 Kč 21 dnů po právoplatnosti rozvrhového usnesení hotově. Pokud se zbytku týče, stanoveno bude zajištění v náhradové knize a splatné v dílčích částkách podle postupu přidělu a podle hotovostí za tyto přiděly v přejímací ceně od přidělců stržených. Státní pozemkový úřad se zavázal, že hraditi bude z přejímací ceny od 15. listopadu 1922 4% úroky pololetně pozadu. Podle obsahu dohody vyplaceno bylo majiteli zabraného majetku ve stanovené lhůtě 500.000 Kč, zbytek 350.000 Kč nebyl ani úplně ani z části vyplacen. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se dědici po zatím zesnulém majiteli zabraného majetku na Státním pozemkovém úřadě zaplacení 350.000 Kč. Žalovaný namítl nepřípustnost pořadu práva, ježto dohoda o přejímací ceně jest veřejnoprávním smírem a právní poměry z veřejnoprávního smíru nenáleží na pořad práva soukromého. Dále, že podle § 47 náhradového zákona jen v nesporném řízení jest rozhodovati o přejímací ceně. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva a vyslovil zmatečnost předchozího řízení. Důvody: Soud nesdílí názor žalované strany, že dohoda byla smírem veřejnoprávním. Dohoda jest smlouvou soukromoprávní jako každá jiná smlou-